

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupen JUDr. Viktorem Bradáčem, advokátem se sídlem Ovocný trh 573/12, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. 47826-2/2013-900000-304.7, č. j. 47827-2/2013-900000-304.7, č. j. 47828-2/2013-900000-304.7, č. j. 47829-2/2013-900000-304.7, č. j. 47481-2/2013-900000-304.7, č. j. 47482-2/2013-900000-304.7 a č. j. 47830-2/2013-900000-304.7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 Af 66/2013 – 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení, jímž městský soud zamítl jeho návrh na zrušení usnesení téhož soudu ze dne 26. 4. 2014, č. j. 6 Af 66/2013 – 55, jímž bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě pro nezaplacení soudního poplatku (výrok I.) a rozhodl o vrácení soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby v částce 21 000 Kč (výrok II.).

Městský soud v předmětném usnesení vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které je soudní poplatek zaplacen až v momentě, kdy se příslušná částka dostane do dispozice soudu, při placení bezhotovostně, připsáním částky na účet soudu. Poněvadž byl poplatek stěžovatelem uhrazen až den po právní moci předmětného usnesení, považoval jeho návrh na zrušení svého vlastního usnesení podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních

poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, za nedůvodný a současně rozhodl o vrácení zaplaceného poplatku podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

Stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím městského soudu, neboť má za to, že soudní poplatek uhradil včas. Nesouhlasí s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou poukázal městský soud a domnívá se, že poplatek včas uhradil zadáním řádného a úplného příkazu bance k úhradě soudního poplatku v den, kdy usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci. Má za to, že napadené usnesení městského soudu představuje přílišnou tvrdost a odepření přístupu k soudu. Navrhl proto usnesení městského soudu zrušit

Žalovaný ve svém vyjádření prezentoval přesvědčení o správnosti závěru městského soudu o opožděné úhradě soudního poplatku a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního spisu vyplynulo, stěžovatel podal dne 19. 12. 2013 žalobu k městskému soudu proti v záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaného. Poněvadž stěžovatel neuhradil soudní poplatek spolu s podáním žaloby, byl městským soudem vyzván usnesením ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 Af 66/2013 – 50, k zaplacení soudního poplatku ve výši 21 000 Kč ve lhůtě deseti dnů. Toto usnesení nabylo právní moci dnem 20. 2. 2014. Jelikož stěžovatel soudní poplatek v soudem stanovené lhůtě neuhradil, městský soud usnesením ze dne 26. 3. 2014 zastavil řízení o žalobě stěžovatele pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení nabylo právní moci dnem 31. 3. 2014. Stěžovatel soudu zaslal dne 1. 4. 2014 detail transakce, kterou provedl dne 31. 3. 2014. Plyne z něj, že zadal dne 31. 3. 2014 ve 12:29 hod bance příkaz k úhradě částky 21 000 Kč na účet městského soudu. Tato částka byla na účet městského soudu dle záznamu o složení připsána dne 1. 4. 2014. Dne 21. 5. 2014 podal stěžovatel k městskému soudu žádost o zrušení usnesení č. j. 6 Af 66/2013 – 55.

Nejvyšší správní soud hned úvodem sděluje stěžovateli, že městský soud postupoval dle konstantní judikatury, od níž se zdejší soud nehodlá v této věci jakkoli odchýlit.

Podle § 2 odst. 2 zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. Dle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání

pokračování

nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle ustanovení § 9 odst. 3 citovaného zákona pak soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. V souladu s § 9 odst. 7 téhož zákona usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost. Dle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

Zákon o soudních poplatcích tedy umožňuje předejít následkům nezaplacení soudního poplatku v podobě zastavení řízení tím, že navrhovateli dává možnost zaplatit soudní poplatek na základě výzvy soudu ve lhůtě jím stanovené podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. V případě, že účastník ani na tuto výzvu nereaguje a svou poplatkovou povinnost nesplní, umožňuje zákon odvrátit účinky usnesení o zastavení řízení, pokud účastník řízení svou poplatkovou povinnost dodatečně splní nejpozději předtím, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (§ 9 odst. 7 věta první téhož zákona). V takovém případě pak soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku vydal, toto usnesení zruší.

Ustálená judikatura Ústavního soudu (k tomu viz např. náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, dostupný na www.nalus.usoud.cz) a správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, nebo ze dne 22. 11. 2013, č. j. 6 As 138/2013 - 20) v této souvislosti dovodila, že poplatkovou povinnost lze dodatečně splnit nejpozději též den, kdy došlo k nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tj. kdy bylo usnesení o zastavení řízení doručeno stěžovateli. Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Zcela bez právního významu je naopak okamžik, kdy poplatník (resp. jeho zástupce) zadal bance příkaz k úhradě předmětné částky, stejně jako poplatníkem stanovené datum splatnosti příkazu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. záznam o složení, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 52/2013 - 23).

V posuzovaném případě je zřejmé, že příkaz k úhradě soudního poplatku bance byl stěžovatelem zadán dne 31. 3. 2014, tedy v den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a k připsání na účet soudu došlo až dne 1. 4. 2014, tedy v době, kdy již poplatková povinnost zanikla. Nezaplacení soudního poplatku do právní moci usnesení o zastavení řízení není možné prominout, ať by stěžovatel uváděl jakýkoli důvod nemožnosti zaplatit soudní poplatek včas, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 69/2012 - 20. Zde bylo vysloveno, že soudem stanovenou lhůtu k zaplacení soudního poplatku lze prodloužit a její případné zmeškání prominout (§ 40 odst. 5 s. ř. s.), ovšem pouze za předpokladu, že řízení, v rámci něhož má být soudní poplatek zaplacen, neskončilo. Žádost o prominutí proto musí soudu dojít do doby, než rozhodne o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného tedy dospěl k závěru, že soudní poplatek za žalobu nebyl zaplacen současně se vznikem poplatkové povinnosti, tedy s podáním žaloby, ani na výzvu soudu ve lhůtě k tomu stanovené. Poplatková povinnost nebyla splněna ani následně, tj. dokud usnesení o zastavení řízení nenabylo právní moci. Městský soud v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem, zastavil-li řízení.

Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že si je vědom pochybení městského soudu, který o žádosti stěžovatele ze dne 21. 5. 2014 o zrušení usnesení č. j. 6 Af 66/2013 – 55 rozhodoval až počátkem roku 2016, přičemž navíc za dané situace měla být tato žádost dle konstantní judikatury zdejšího soudu posouzena jako kasační stížnost (srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2015, č. j. 10 Afs 236/2014 – 36). K tomuto pochybení však Nejvyšší správní soud uvádí, že nedosahuje takové intenzity, aby muselo nutně vést ke zrušení napadeného usnesení městského soudu. I kdyby totiž městský soud postupoval procesně správně a vyhodnotil by tuto žádost jako kasační stížnost, ta by musela být pro její opožděnost odmítnuta. Lhůta pro podání kasační stížnosti totiž činí dva týdny od právní moci rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Žádost stěžovatele ze dne 21. 5. 2014 byla podána zjevně po zákonné lhůtě pro podání kasační stížnosti, když usnesení městského soudu nabylo právní moci dne 31. 3. 2014. Ostatně stěžovatel napadl usnesení o zastavení řízení jinou rovněž opožděnou kasační stížností (viz usnesení tohoto soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 69/2013 - 19).

Nejvyšší správní soud s ohledem na vše uvedené kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který ve věci neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu